

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 4917/05
23.11.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Милене Саватић, председника већа, Јелене Ивановић и Зоје Поповић, чланова већа, са саветником Маријаном Тафра-Мирков, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца "К" д.о.о, против решења Министарства финансија Републике Србије, Управе царина, Комисије за жалбе Управе царина 01/11 број. У/П-501 од 23.5.2005. године, у предмету царине, у нејавној седници већа одржаној дана 23.11.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства финансија Републике Србије, Управе царина, Комисије за жалбе Управе царина 01/11 У/П-501 од 23.5.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца поднета против решења Царинарнице Београд број У/П 198/2005 од 14.2.2005. године, којим су исправљени подаци у рубрикама "31", "33" и "47" ЈЦИ Ув-4 број 17675 од 26.7.2004. године ЦИ Терминал Београд, а тужилац обавезан да плати износ од 156.022,00 динара на име мање плаћене царине за привремено увезену робу, по предметном царинском документу.

Тужилац тужбом оспорава решење туженог због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене закона, па предлаже да се поништи. Наводи да је предметно моторно возило-аутобус привремено увезао по основу закљученог уговора о лизингу, на 5 година, те да је све те чињенице пријавио, а царинарница прихватила, декларацијом за привремени увоз. Пошто је неспорно да се ради о увозу новог возила, сматра да Царинарница није могла приликом обрачуна, да возило претарифира као "употребљавано", те да износ царине обрачуна применом стопе од 20%, која важи за коришћено возило, а посебно није могла да царинску основицу одреди према вредности новог возила, не урачунавајући амортизацију.

Тужени орган, изјашњавајући се на наводе тужбе, у свом одговору на тужбу, остао је код разлога оспореног решења, и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Након оцене навода тужбе, разлога оспореног решења, те одговора на тужбу, као и целокупних списа предмета ове управне ствари, а у смислу члана 39. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" бр. 46/96), Врховни суд Србије је нашао да је тужба основана.

Према разлозима оспореног решења жалба није основана, јер је Царинарница правилно исправила тарифни број привремено увезене робе и, према овоме, исправила извршени обрачун царине, обрачунат (применом члана 167, раније важећег, Царинског закона) за употребу привремено увезеног аутобуса, за прву годину његовог коришћења. Према разлозима оспореног решења износ царине је правилно исправљен и утврђен, применом члана 20. став 1. тачка 5. поменутог Царинског закона, према стању робе и прописима који важе на дан подношења декларације, односно на дан доношења решења о обрачуну и наплати. При том је наведено да је царинска основица правилно утврђена на износ од 43.000,00 ЕУР-а (која вредност представља 20% од 215.000,00 ЕУР-а колико износи укупна вредност предметног аутобуса увећана за трошкове превоза од 3.700 динара), као и то да је оваквим обрачуном за тужиоца створена повољност јер се увозне дажбине (на укупну вредност коју роба има у тренутку привременог увоза) не плаћају одмах, већ периодично, у року од 5 година. Такође је наведено и то да је првостепено решење донето с позивом на примену члана 105.Царинског закона, уместо на члан 136. став 1. тачка 1. раније важећег Царинског закона, али да то није од утицаја на доношење другачије одлуке јер је чињенично стање утврђено тачно, на основу података из предметне ЈЦИ-УВ-4 и исправа поднетих уз исту.

Према неспорном, тужилац је привремено увезао нов аутобус, по основу закљученог уговора о лизингу, према којем предметни аутобус (уз плаћање његове вредности и закупнине) увози у закуп, који траје 5 година, а по истеку закупа тужилац постаје власник аутобуса.

По оцени суда основано тужилац тужбом оспорава правилност утврђене царинске обавезе. Пре свега, погрешно се тужени за утврђивање царинске основице позива на члан 167. раније важећег Царинског закона ("Службени лист СРЈ" бр. 45/92...7/03-у даљем тексту ЦЗ). Ово стога јер се за привремено увезену робу (њено коришћење) увозне дажбине утврђују (настају) и обрачунавају применом члана 167. ЦЗ, а царинска основица се утврђује применом члана 42. ЦЗ. Према одредби члана 42. став 1. ЦЗ за привремено

царинска основица се утврђује применом члана 42. ЦЗ. Према одредби члана 42. став 1. ЦЗ за привремено увезену робу, која се користи под закуп и за коју је предвиђена могућност куповине (као у конкретном случају), царинска основица се утврђује према одредбама члана 33. и 34. ЦЗ, дакле на основу уговорене, трансакцијске вредности робе. При коначном царинењу ове робе, а према одредби члана 173. став 2. ЦЗ царинска основица се утврђује, такође, на основу чл. 42. став 1. ЦЗ. Обзиром на изнетог, пошто се царинска основица привремено увезене робе утврђује истом методом вредновања за време привременог увоза и при коначном царинењу, по ставу суда, метод вредновања за утврђивање царинске основице не може се мењати ни у току трајања привременог увоза.

Схватање оспореног решења према којем се мења тарифни број привременог увоза робе због тога што се она користи у привременом увозу, те тако више није "нова", него "употребљавана" није прихватљиво; пре свега са напред изнетих законски разлога, а и због тога јер се привремени увоз робе, по основу лизинга не врши због коришћења робе, него због куповине робе. По ставу суда, иако уговор о лизингу, у тренутку његовог закључења, није уговор о куповини робе, извесно је, у тренутку одобравања привременог увоза (од стране царинских органа) да тако увезена роба, по протеку рока привременог увоза, неће бити враћена у иностранство, већ ће бити коначно оцарињена. Дакле, привремено увезена роба остаје у целини унутар царинског подручја, онаква каква је прешла граничну линију, само се периодично (при обрачуна увозних дажбина за привремени увоз) утврђује колики је тај део.

По схватању суда, законску одредбу "стање робе" из члана 20. став 1. тачка 5.ЦЗ на које се одредбе позива тужени, иако се ове одредбе односе на коначно царинење привремено увезене робе (како то прописује члан 173. став 1. ЦЗ), у вези конкретног случаја, треба тумачити тако да ове значе "стање" измиренних царинских обавеза, које су утврђене при привременом увозу и без чијег измирења нема продужења одређеног рока привременог увоза.

Са напред изнетог, налазећи да је оспореним решењем погрешно одбијена жалба тужиоца као неоснована, чиме је повређен закон на штету тужиоца суд је тужбу уважио и на основу члана 41. став 2. ЗУС-а, у вези члана 38. став 2. истог Закона одлучио као у диспозитиву пресуде. У поновном поступку, а сагласно одредби члана 61. ЗУС-а тужени је дужан да поступи по примедбама из ове пресуде суда тако што ће одлуку о основаности жалбе, тј. законитости и правилности извршеног накнадног обрачуна царине донети применом одредаба ЦЗ сагласну примедбама и упутствима из ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

Дана 23.11.2005. године, У.4917/05

Председник већа-судија,

Милена Саватић, с.р.

Записничар,

Маријана Тафра-Мирков, с.р.

За тачност отправка

Вршен препис и урађена пошта.

мз